

En övergripande beskrivning av (den nuvarande situationen) inom programområdet som bygger på gemensamma och programspecifika kontextindikatorer och andra aktuella kvalitativa uppgifter

Beskrivning av läget i programområdet

1.1. Programregionen Åland

Åland består av 16 kommuner och kan delas in i tre större regioner; Mariehamn, landsbygden och skärgården (*Figur 1*). Mariehamn som är Ålands största kommun och tillika enda stad ligger på fasta Åland. Skärgården består av 6 kommuner som saknar fast vägförbindelse. Samtliga 15 landsbygds- och skärgårdskommuner uppfyller OECD:s definition av landsbygdsområde, dvs. mindre än 150 invånare per km².

Figur 1 Karta över Åland. De 16 åländska kommunerna och de 3 åländska regionerna. (ÅSUB)

Servicenivån är välutbyggd i samtliga åländska kommuner i form av skolor, barndagvård och äldreomsorg. I och med att avstånden är korta på Åland är det generellt sett nära till sjukvård i de flesta delar av Åland.

Det lilla åländska samhällets utmaningar är mest utpräglade i den åländska skärgården. Skärgårdens värde kan inte mätas enbart i monetära termer. En storslagen natur, en lugn och trygg atmosfär och mänsklig närhet motsvarar många av storstadsmänniskans värderingar och i det perspektivet har skärgården stora tillgångar. I dagsläget finns välutbyggt transportnät i form av färjor, vägbankar och broar samt ett välutbyggt system av sociala servicefunktioner som skolor, barndagvård och äldreomsorg. Möjlighet till akuta sjuktransporter finns också i skärgården.

Den småskaliga strukturen med de många kommunerna hävdas ha stor betydelse för det lokala engagemanget och närheten till beslutsfattande kring frågor som berör den allmänna servicen. Kommunerna har en välutvecklad självstyrelse som innebär att de flesta beslut som berör de lokala invånarna i samhällena fattas av de folkvalda kommunfullmäktige och styrelserna. Eftersom kommunalförvaltningen ligger inom landskapets behörighet finns bestämmelserna om den kommunala självstyrelsen i landskapslag.

Kulturlivet och idrottsaktiviteterna är rikt och omväxlande. Det finns också ett rikt föreningsliv verkande inom en rad olika intresseområden som exempelvis idrott, kultur och jakt- och friluftsliv. Landsbygden har utgjort grund för det lokala initiativet Leader inom ramen för det åländska landsbygdsutvecklingsprogrammet 2007-2013.

1.2. Självstyrelsen

Åland är ett självstyrt, demilitariserat och enspråkigt svenskt landskap i Finland. Ålands självstyrelse regleras i självstyrelselagen för Åland. Syftet med självstyrelsen är att trygga ålänningarnas svenska språk och kultur och grundar sig på ett beslut i Nationernas förbund 1921. Nu gällande självstyrelselag trädde i kraft den 1 januari 1993.

Självstyrelsen ger ålänningarna rätt att stifta lagar om sina inre angelägenheter och att utöva budgetmakt. Ålands lagstiftande församling eller parlament benämns lagting. Lagtinget tillsätter landskapsregeringen, Ålands regering.

De viktigaste sektorerna för den åländska självstyrelsen är; undervisning, kultur, hälso- och sjukvård, miljö, näringslivets främjande, intern trafik, kommunalförvaltning, polis, post, radio och TV. På dessa områden fungerar Åland i det närmaste som en självständig stat med egen lagstiftning och förvaltning.

På de områden där lagtinget inte har lagstiftningsbehörighet gäller de av Finlands riksdag stiftade lagarna på samma sätt som i landet i övrigt. Några sådana områden är; utrikesförvaltningen, större delen av civil- och straffrätten, domstolarna, tullväsendet och statsbeskattningen. Ålands intressen representeras av en riksdagsledamot i Finlands riksdag.

Lagtingets huvuduppgift vid sidan av lagstiftningen är att besluta om landskapsbudgeten. Inkomsterna i budgeten består av landskapets egna inkomster och av en klumpsumma som är en form av återbetalning av en del av de skatter som ålänningarna betalar till staten. Skatter, tullar och avgifter upptas precis som vanligt även på Åland. I gengäld ställs ett anslag i statsbudgeten till lagtingets förfogande. Anslaget utgör 0,45 procent av inkomsterna i statsbokslutet, med undantag för statens lån. Med denna summa skall Åland sköta sådana angelägenheter som hör till självstyrelsen. Om den inkomst – och förmögenhetsskatt som uppbärs i landetskapet överstiger 0,5 procent av motsvarande skatt i hela Finland, tillkommer det överstigande beloppet landskapet i form av en skattegottgörelse, även kallad ”flitpeng”.

1.3. Landskapsbild

Åland är ett örike som geografiskt ligger mellan Finland och Sverige. Öriket består av 6 757 öar[1], varav 60 är bebodda. Den totala ytan för Åland är 13 324 km² och 88,3 procent består av vatten.

Det åländska landskapet är ett typiskt skärgårdslandskap, naturen är kontrastrik och omväxlande. Havet och insjöarna utgör en så gott som ständig bakgrund, vilket ger landskapsbilden ett högt skönhetsvärde.

Växtgeografiskt ligger Åland inom den så kallade ekzonen med ett jämförelsevis stort inslag av ädla lövträd. Lövskogen sätter prägel på landskapsbilden då lövträden ofta växer intill vägar, byar och stränder. Naturbetena är dessutom ofta beväxta med gles lövskog.

Jordbruket och boskapsskötseln har satt sin prägel på jordmånen och växtligheten på Åland, och det är detta tillsammans med skärgårdsnaturen som utgör grunden för den åländska naturbilden. Då det åländska jordbruket dessutom är relativt småskaligt har detta lett till ett synnerligen omväxlande och mosaikartat landskap. Det forna jordbruket med traditionella arbetsmetoder gynnade på så sätt variationen i landskapet och därigenom den biologiska mångfalden.

1.4. Infrastruktur

Genom det geografiska läget är ålänningarna och det åländska näringslivet starkt beroende av goda kommunikationer. Åland trafikeras av drygt 20 färjeavgångar per dygn till Sverige och övriga Finland. Sedan våren 2004 finns även färjeförbindelse med Estland. Färjetrafiken är dominerande men Mariehamn trafikeras också av flyg från både Sverige och övriga Finland. Skärgårdsfärjor på Åland

skapar förbindelser både inom den åländska skärgården och mellan den åländska och finländska skärgården. Vägtätheten på Åland är 41,9 km allmän väg per 100 km² land.

Antalet personbilar på Åland uppgick år 2011 till 19 000, motsvarande 687 bilar per 1 000 invånare. I jämförelse hade Finland 531 personbilar per 1 000 invånare och Sverige 460[2].

Bredbandsinfrastrukturen är mycket väl utvecklad på Åland såväl vad gäller fasta som mobila anslutningar. Fiberanslutet bredband är en snabbare och säkrare teknik än ADSL och är att föredra för moderna kommunikationer. Kostnaden för fiberanslutning är dock betydligt högre än för ADSL.

Fiberanslutningar kan erbjudas i samtliga åländska kommuner[3], förutom Kökar och Sottunga. I dagsläget är ett fibernät på uppbyggnad på Kökar.

ADSL-abonnemang kan erbjudas i samtliga åländska kommuner med undantag för Brändö och Kumlinge där bredbandsinfrastrukturen uteslutande är uppbyggd kring ett fibernät som täcker kommunerna i sin helhet, samt Sottunga där nya ADSL-privatkunder inte längre ansluts utan kommunen planerar att fiberanslutning skall ta över.

Det mobila 3G-nätet täcker i dag in hela landskapet inklusive skärgården, i Mariehamn finns dessutom 4G täckning.

I ÅSUB:s undersökning (ÅSUB 2009:9) [4] om radio och tv-vanor från år 2009 har i genomsnitt 88 procent av respondenterna tillgång till internet. I Mariehamn var siffran 89 procent, på landsbygden ca 88 procent och i skärgården 84 procent.

1.5. Befolkning

Ålands befolkning ökar och har ökat särskilt påtagligt de senaste 40 åren[1]. Befolkningen uppgick den 31.12.2013 till 28 666 personer. Av dessa bodde 39,7 procent i Mariehamn, 52,7 procent på landsbygden samt 7,5 procent i skärgården. Fördelningen mellan kvinnor och män var jämn – 50,1 procent kvinnor och 49,9 procent män. Under perioden 2006 till 2010 var medellivslängden för alla ålänningar 82 år (kvinnor 83,8 år och män 80,1 år). Sett till de åländska regionerna visar trenden att befolkningen ökar på landsbygden och i Mariehamn, medan den minskar i skärgården.

Ålderstrukturen på Åland går i dag emot en föråldring. År 2012 uppnådde rekordmånga pensionsålder, 19,4 procent av den totala befolkningen var 65 år eller äldre. Motsvarande siffra i Finland var år 2011 18,1 och i Sverige 18,8 procent. Personer i arbetsför ålder (15-64) utgjorde 64,2 procent av den totala befolkningen år 2012. Speciellt i skärgården är den äldre befolkningen påtaglig, nära 28 procent är 65 år eller äldre medan samma siffra i Mariehamn och landsbygden ligger på 20 respektive 18 procent. [2]

På Åland är flyttningsrörelsen stor proportionellt sett. Den åländska arbetsmarknaden är i behov av arbetskraft och ålänningarna är i behov av utbildning utanför Åland. Det skapar en speciell dynamik i den åländska flyttningsrörelsen. Störst har invandringen från Sverige varit och även inflyttning från utomnordiska länder har ökat på senare tid. Inflyttningen från Finland var fortsatt stor, även om den minskade. På Åland är 34 procent av befolkningen född utanför Åland (ca 20 procent från Finland och 8 procent från Sverige) [3].

I den demografiska försörjningskvoten beräknas antalet personer i åldern 0-14 år samt 65 år och äldre i förhållande till antal personer i åldern 15-64 år (arbetsför befolkning). Den demografiska försörjningskvoten på Åland var år 2013 ca 56,6, och den har varit i det närmaste oförändrad sedan år

1975, då den var ca 54,1. Det innebär att varje person i arbetsför ålder försörjer sig själv och drygt en halv person till. Däremot förväntas den demografiska försörjningskvoten på Åland öka kraftigt fram till år 2040, då befolkningsprognosen tyder på en försörjningskvot på ca 73,4. Framförallt är det andelen personer i åldern 65 år och äldre som förväntas öka kraftigt. (ÅSUB, Hållbar utveckling)

[1] Förutom år 1985 då befolkningen minskade med 4 personer

[2] ÅSUB 2013:6; *Befolkningen 2012*

[3] ÅSUB Statistik 2012:4; *Befolkningen; Hägglom, Lindqvist och Olofsson*

1.6. Lantbruket

Det åländska lantbruket omfattar såväl växtodling som djurhållning. Jämfört med de finska lantbrukarna är dock de åländska betydligt mer inriktade på växtodling än djurhållning. Fördelningen är ungefär 65 procent växtodling och 35 procent djurhållning på Åland. Typiskt för det åländska lantbruket är också kompletterande och stödjande verksamheter inom lantbruksnära verksamheter som skogsbruk, kustnära fiske, vattenbruk, småskalig livsmedelsförädling, gårdsbruksturism samt olika typer av landskapsvårdande verksamhet.

Sett till andelen gårdar fanns flest inom spannmålsodling, följt av trädgårdsväxter och sedan specialväxter *Figur 2*.

1. Figur 2 Andelen gårdar år 2010 (ÅSUB)

Det finns ca 14 000 ha åkermark på Åland vilket representerar ungefär 9 procent av den totala landarealen. Härutöver fanns ca 67 000 ha produktiv skogsmark motsvarande drygt 43 procent av den totala landytan. Om skogsbruket räknas in i det åländska lantbruket utnyttjar näringen alltså närmare 52 procent av landytan. Sett till *primärnäringarna* som helhet och även tar med fisket (och därmed fiskevattnet) växer de utnyttjade eller de arealer som är möjliga att utnyttja till större delen av hela det åländska territoriet. På den åländska odlade åkermarken odlas mestadels vall, åkerbete (*Figur 3*).

Åland präglas av ett mosaikartat landskap där åkrarna finns insprängda mellan berg, skogsmark och vatten. Medelarealen på åkerskiftena är därför liten, 1 till 2 ha. Åkerformen är i allmänhet mycket oregelbunden och därför föga lämpad för storskalig odling. Detta gäller i särskilt hög grad för jordbruket i skärgårdsregionen.

Antalet aktiva gårdar med minst två ha odlad jord var år 2010 omkring 561 stycken[10]. Medelarealen för de aktiva lantbrukslägenheterna var drygt 25,9[11] ha (inkl. arrenderad mark). Som jämförelse kan nämnas att motsvarande medelstorlek i Finland år 2010 var ca 37,4[12] ha och att den i Sverige redan 2010 uppgick till över 37 ha. [13]

Antal gårdar på Åland har minskat de senaste åren, år 1990 var de 979 stycken. Nedgången i antalet jordbrukslägenheter har skett parallellt med en fortlöpande storleksrationalisering. Sålunda registreras en markant förskjutning uppåt i de kvarvarande gårdarnas storlek. Gårdar med en odlad areal överstigande 30 ha ökade sin andel av det totala gårdsantalet från 8 procent år 1990 till nästan 28 procent 2005. År 2010 var andelen 33,2 procent. Samtidigt sjönk andelen gårdar med under 10 ha odlad jord från ca 46 procent 1990 till 30 procent 2005. Utvecklingen av medelarealen på 23,9 ha år 2005 till 25,2 ha år 2010.

I takt med att gårdarna blir färre och färre blir även antalet sysselsatta jordbrukare färre. Antalet sysselsatta har minskat under flera decennier, och från år 2000 minskade antalet från omkring 700

personer till ungefär 577 personer år 2007. År 2009 var de 464 stycken, könsfördelat i *Figur 4*. Intresset för att ta över eller starta upp jordbruksföretag har också varit lägre än väntat under förra programperioden 2007-2012, både med avseende på unga samt kvinnor. [14]

Omstruktureringen inom näringen har följts av en mindre reduktion av den generellt sett höga medelåldern bland jordbrukarna. Detta gäller särskilt bland de heltidssysselsatta jordbrukarna där medelåldern sjunkit från i genomsnitt 50,4 år 1980 till 46 år 2009. Enligt *Figur 4* är 42 procent av alla jordbrukare över 50 år gamla.

Figur 4 Antal jordbrukare år 2009 efter kön och åldersgrupp (ÅSUB)

Många sektorer inom det åländska lantbruket är beroende av betydande subventioner. Detta innebär att jordbruket som helhet är under stor påverkan av de politiska beslut som fattas rörande reformer av jordbrukspolitiken. Under 2000-talet har ett flertal reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken genomförts med huvudsakligt syfte att göra det europeiska jordbruket mindre miljöpåverkande och produktionen bättre kopplad till marknaderna för produkterna som produceras. Reformerna har varit framgångsrika och produktionen byggs i dag främst på signaler från marknadsförutsättningar. Det framgångsrika reformarbetet under början av 2000-talet torde innebära att den gemensamma jordbrukspolitiken kommer att vara mindre reformintensiv och garantera något mer långsiktiga produktionsförutsättningar för producenterna.

Det åländska och finländska lantbruket är emellertid också beroende av nationella stödlösningar vid sidan av de allmänna inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Ett av det viktigare stödinstrumentet är det så kallade artikel 141 stödprogrammet som är i kraft fram till 2014. Stödprogrammet är särskilt viktigt för produktionsförutsättningarna för husdjursproduktion och bygger på artikel 141 i Finlands anslutningsfördrag. Situationen efter 2014 gällande artikel-141 stöd är oklar.

Prisnivåerna inom lantbruket har varit stabila det senaste decenniet, men det är viktigt att konstatera att insatsvarukostnaderna samtidigt haft en betydande prisutveckling, till exempel inom drivmedel och gödning. Enbart sett till bruttointäkter har prisnivåerna varit relativt oförändrade. Efter strukturutvecklingen har omsättningen på enskilda gårdar stigit markant, men på samtidigt kan det konstateras att produktiviteten sett till förädlingsvärde per arbetad timme inte förändrats nämnvärt. Slutsatsen kan vara att lantbrukarna helt enkelt jobbar mer idag än tidigare för samma lönsamhetsnivå, och de som inte utfört en strukturuomvandling och ökat sin omsättning troligtvis har det ännu sämre.

1.8. Primärnäringsarna och livsmedelsindustrin

Primärnäringsarna utgörs av *jord-, skogsbruk och fiske*. *Primärnäringsarna* tillsammans med den till *primärnäringsarna* nära kopplade *livsmedelsindustrin* har, som helhet, relativt stor betydelse för den åländska ekonomin. De båda branschernas andel av BNP låg år 2010 på ungefär 4,5 procent, varav *primärnäringsarna* bidrog med ca 2,6 procent till totalen. *Primärnäringsarna* och *livsmedelsindustrin* hade en total omsättning år 2011 om ca 130 miljoner euro. Dessutom har *livsmedelsindustrin* betydelse för de åländska exportintäkterna. Hela 80 procent av *livsmedelsindustrins* produkter exporterades år 2010, till ett värde av ca 90 miljoner euro, motsvarande 10 procent av den totala åländska exporten. Huvudmarknaden för livsmedelsexporten är Finland och södra Finland i synnerhet. Inom landsbygdsföretagandet och *livsmedelsindustrin* har man ännu inte lyckats utnyttja den svenska marknaden i någon särskild utsträckning. Den lokala marknaden är fortfarande viktig och speciellt för avsättningen av de animaliska livsmedelsprodukterna.

Primärnäringsarna har stor betydelse med tanke på försörjningen av råvaror till *livsmedelsindustrin* och för det öppna kulturlandskapet. *Livsmedelsindustrin* är väldigt betydelsefull för det åländska

lantbruket och fiskerinäringen i form av förädlare av lokalt producerade råvaror främst i form av potatis, mjölk, kött och fisk. Betydelsen och beroendet är ömsesidigt då lokalt producerad kvalitetsråvara och en i produktionen väl integrerad logistik och förhållandevis låga råvarutransportkostnader är förmodligen grunden för den position livsmedelsindustrin har i dag. *Livsmedelsindustrin* på Åland stod år 2010 för ca 44 procent av hela tillverkningsindustrins omsättning.

Primärnäringsarna och *livsmedelsindustrin* bidrar också till sysselsättningen, de beräknas direkt sysselsätta ca 870 personer, och indirekt runt 1 300 personer tillsammans. Arbetsplatserna inom en stor del av den åländska förädlingsindustrin samt en del av sysselsättningen inom *handeln* är beroende av utvecklingen inom *primärnäringsarna*. Fiskerinäringen är särskilt viktig i skärgården, där det ofta är svårt att hitta alternativ eller ersättande sysselsättning. Nästan 50 procent av de åländska yrkes- och binäringsfiskarna är bosatta i skärgården och nästan 90 procent av fiskodlingens totala omsättning (16,6 miljoner euro år 2011) kommer från företag i skärgården.

Primärnäringsarna utgör i termer av sysselsättning och totalproduktion en minskande del av den åländska ekonomin. Detta är inte något som är unikt för Åland. Tvärt om så ser vi samma omstruktureringsprocess runt om i hela Norden och övriga Europa. Drivkrafterna bakom omvandlingen och den relativa tillbakagången i *primärnäringsarnas* ekonomiska betydelse är också i stort de samma på Åland som i omvärlden - global prispress på produkterna, introduktionen av ny arbetsbesparande odlingsteknik (vilket minskar sysselsättningen inom näringen), koncentration och fortlöpande storleksrationaliseringar samt en omstrukturering av och växande osäkerhet om den framtida utformningen av det offentliga subventioner till lantbrukssektorn.

Sedan år 2000 har *primärnäringsarnas* bidrag till BNP sjunkit med ca 0,4 procentenheter, och nedgången inte bara sjunkit i relativa tal utan även till viss del i det reala produktionsvärdet. Lantbrukets bruttointäkter hålls relativt konstant medan fisket under den aktuella perioden gått tillbaka med närmare 20 procent. Skogsbruksintäkterna har ökat knappt, samtidigt som skogsbruksinkomsterna till stora delar tillfaller lantbrukarna (som ju är de största skogsägarna på Åland), så mycket tyder på att lantbrukets knappa nedgång delvis kunnat kompenseras av ett aktivare skogsbruk.

Den internationella finanskrisen år 2008 drabbade även indirekt det åländska lantbruket, men näringen har klarat sig förhållandevis bra. Efterfrågan på livsmedel hålls vanligen relativt stabil trots den allmänna ekonomiska nedgången. Internationellt har priset på mejeriprodukter sjunkit, men *livsmedelsindustrin* på Åland noterar en fortsatt stark efterfrågan på lokalt producerade livsmedel. Snarare råder en viss brist på råvaror för *livsmedelsindustrin*, vilket även gäller det lokala mejeriet.[15][16]

Trots en allmän tillbakagång i lantbruksnäringsarna har intresset för att göra investeringar bland landsbygdsföretagarna ökat vilket visar på en viss framtidstro för näringen i stort. Denna positiva framtidstro har klart främjats i och med offentliga investeringsbidrag.

Utvecklingen av den ekologiska produktionen har varit framgångsrik arealmässigt de senaste åren. Den ekologisk odlade arealen uppgår odlingsåret 2011 till drygt 3 400 ha. Detta betyder att ca 25 procent av den totala odlade arealen på Åland odlas ekologiskt. Det mesta av arealen ligger i vall, ca 2 500 ha som används för foder till lamm och nötköttsproduktionen. Vidare odlas 351 ha ekologisk spannmål och 18 ha potatis. Gällande husdjursproduktionen finns ca 400 dikor och ca 2 393 tackor i ekologisk produktion. Antal gårdar med ekologisk produktion är i dag ungefär 140 stycken. År 2005 var de 107 stycken.[17]

Sett till den stora arealen i förhållande till intäkterna präglas den åländska ekologiska produktionen av låg produktivitet och lönsamhet. Priserna på ekologiska produkter i dag är låg, vilket återspeglas inom den konventionella odlingen. Således är de ekonomiska incitament som finns att gå över från

konventionell grönsaksproduktion till ekologisk produktion svaga, då den ekologiska produktionen ofta är svårare, mer arbetsintensiv och priserna inte speciellt mycket högre. Trots svårigheterna finns det i dag odlare som ser potentialen med ekologisk odling. Bland annat ekologisk äppelodling är på kommande på Åland. Vidare ses ett ökat intresse för att odla ekologiskt spannmål.

1.9. Energi, klimat och miljö

I Finland har andelen förnyelsebar energi ökat, speciellt har användningen av flis ökat i jämn takt. Produktionen av förnyelsebar energi i jord- och skogsbruket var år 2011 totalt 142 oljeekvivalentton (T.O.E)

Den totala energiförbrukningen på Åland uppgick år 2008 till ca 1 060 GWh varav ca 188 GWh eller ca 18% utgjordes av förnybar energi. De förnybara energikällor som bidrog mest var bioenergi med ca 12 procent och vindkraft med ca 6 procent. Sol och övriga förnybara källor utgör ännu ett begränsat tillskott.

Landskapsregeringen har de senaste åren genomfört betydande satsningar på att utveckla användningen av bioenergi som ett led i arbetet för begränsningar av och anpassningar till klimatförändringen.. Bioenergianvändningen i dag utgörs till största delen av fjärr- och närvärmeproduktion för byggnader. Råvaran för värmeproduktionen tas i huvudsak från restprodukter från skogsproduktionen samt en liten del från biobränsleproduktion från jordbruksmark och fiskodlingar. Under 2010 har en biogasanläggning uppförts och anläggningen använder i huvudsak restprodukten vassle som substrat.

Jordbrukets utsläpp av växthusgaser består främst av dikväveoxid, metan och koldioxid. Utsläpp uppstår vid hanteringen av stallgödsel, i husdjurens matsmältningskanal, i jordbruksmarken och i jordbrukets energianvändning. Förutom dessa direkta utsläppskällor räknas nedfallet som härstammar från ammoniakutsläppen och kväveläckaget till jordbrukets indirekta utsläppskällor av dikväveoxid.

Av jordbrukets totala utsläpp av växthusgaser år 2010 i Finland uppskattades 27 procent härstamma från husdjurens matsmältning, 5 procent från metanutsläpp vid stallgödselhantering, 7 procent från dikväveutsläpp vid stallgödselhanteringen och 60 procent från dikväveutsläpp från jordbruksmark. Av jordbruksmarkens dikväveutsläpp kommer drygt en tredje del (1,3 Tg CO₂-ekv) från organogena odlingsjordar. I Finland finns totalt ca 300 000 ha organogena jordar i odling (Statistics Finland 2012). De organogena jordarnas koldioxidutsläpp utgör en betydande del av markanvändningssektorns utsläpp (6-7 Tg CO₂-ekv).

Utsläppen av växthusgaser från jordbruket har i Finland minskat allt som allt 11 procent mellan åren 1990 och 2010. Minskningen beror i huvudsak på att användningen av kvävegödselmedel har minskat och antalet djur har blivit färre.

I en utredning från 2003 beräknades växthusgasutsläpp som CO₂-ekvivalenter (Global Uppvärmnings Potential, GWP) på Åland. I rapporten estimeras att utsläppen från landbaserade verksamheter är 210 000 ton CO₂-ekvivalenter. Djurhållningens och gödselhanteringen andel av växthusgaserna beräknades till 25 procent av de landbaserade utsläppen.

I enlighet med EU:s långsiktiga målsättning om begränsande av växthusgasutsläpp i atmosfären har landskapsregeringen i sin "*Klimatstrategi för Åland*" fastställt som mål att minska koldioxidutsläppen med 20% fram till och med år 2020 jämfört med 1990 års nivå. Enligt klimatstrategin har landskapsregeringen som målsättning att minimera framför allt metanutsläpp från djurhållningen och gödselhanteringen. Dock har man konstaterat att ett minskat djurbestand inte är ett lyckat scenario

efter som djuren i sin tur har andra omistliga värden i landskapsbilden, därför bör möjligheten att ta tillvara metangasen uppmuntras.

En del av den koldioxid som släpps ut vid förbränning av gas, olja och kol, lagras i vegetation och mark för kort eller lång tid. Kol lagras i betydande mängder i skogen, men även jordbruksmark skulle kunna ta upp mer kol. Högre kolhalter i marken leder även till högre produktion av gröda, eftersom markens kolhalt är en viktig bördighetsfaktor.

En produktiv gröda tar upp mycket koldioxid från atmosfären. Globalt är nettoflödet av koldioxid från luften ungefär tio gånger så stort som tillskottet av koldioxid från människans förbränning av fossila bränslen. En betydande andel av växternas biomassa hamnar i marken via rötter eller förna från ovanjordiska växtdelar. Alla åtgärder som ökar flödet av biomassa till marken eller som minskar nedbrytningen av det organiska materialet i marken leder till inlagring av kol.

Fågelindexet är ett mått på biologisk mångfald och grundar sig på räkningar som görs med omfattande karteringsmetoder. Indikatoren visar en positiv utvecklingen av fågelbestånden i Finlands jordbruksområden.

Enligt utredningen som Finlands miljöcentral utförde år 2012 om utvecklingen av naturens mångfald i jordbruksmiljön på Åland under åren 2002-2011 har fågelbestånden i den åländska jordbruksmiljön förblivit oförändrade eller till och med blivit större. De flesta arternas bestånd hade vuxit och även det sammanlagda antalet revir hade ökat betydligt. Fåglarnas förekomsttätthet per jordbruksareal var betydligt högre på Åland än i fasta Finland. Ökningarna i fågelbestånden förklaras särskilt av de milda vintrarna i början av 2000-talet som ledde till en låg vintermortalitet bland fåglarna. Förutom de gynnsamma väderförhållandena kan även lantbrukets miljöprogram ha haft en positiv inverkan på fågelbeståndets utveckling på Åland. Miljöstöden har på ett avgörande sätt möjliggjort en fortsättning av det omfattande naturbetet på såväl strandängar som ängar och hagmarker på torra land. Det är också sannolikt att åkrarnas fågelbestånd gynnas av den ekologiska produktionen, som på Åland är betydligt mer omfattande än på fastlandet.

Jordbruksmark med höga naturvärden (så kallade HNV-områden, High Nature Value Farmland) avser närmast områden som har ett högt biodiversitetsvärde och där jordbruket bedrivs extensivt. En indikator som grundar sig på jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral (TIKE) registeruppgifter har utvecklats för uppföljningen av dessa områden. Indikatoren utgörs av ett poängsystem i vilken man för varje gård har räknat ut ett jämförelsetal som en summa av olika variabler som härletts ur databasen. Indikatoren omfattar splittrade åkrar, betesmarker och extensiv produktion. Indikatoren definierades utifrån åkrarnas kanttäthet, antalet värdefulla vårdbiotoper, antalet så kallade permanenta betesmarker inom gårdsstödet, arealer som omfattas av specialstöd för naturbeten, åkerareal som får specialstöd för ekologisk produktion, den relativa andelen husdjursgårdar samt diversiteten av häckande fågelarter. Indikatoren är ett indirekt sätt att identifiera förändringar som påverkar den biologiska mångfalden.

År 2011 var HNV-arealen på Åland 17 889 ha och antalet gårdar med HNV-areal 277. HNV-arealen är på Åland förhållandevis stor och Åland är i detta sammanhang ett av de mest betydelsefulla jordbruksområdena i Finland. Av Finlands totala jordbruksareal är HNV-arealens andel 7,9 procent år 2010. Utifrån uppföljningsindikatoren kan man konstatera att på Åland har HNV-områdenas andel ökat med 1,7 procent från år 2007 till år 2011.

Ett anmärkningsvärt stort antal växter och djur i Finland är kända uteslutande från Åland. Ett 80-tal arter av växter och djur och 10 naturtyper har av landskapsregeringen förklarats som särskilt skyddsvärda. Antalet i lag särskilt skyddsvärda arter på Åland är mycket lågt jämfört till exempel med riket där 615 arter är förklarade i den finska naturvårdsförordningen som arter som kräver särskilt skydd.

Enligt Finlands miljöcentrals utredning om Naturens mångfald i jordbruksområden på Åland och utvärderingen av jordbrukets miljöstöds inverkan har Åland kvar en särpräglad mångsidig flora och fauna när det gäller ängarnas växt-, fjärl- och fågelarter. På Åland är flera sådana ängsarter ännu vanliga, som på det finska fastlandet har minskat eller till och med försvunnit. Detta beror på att olika slags ängsmiljöer fortfarande är rätt allmänna på Åland.

I den nämnda utredningen påpekas ändå, att utveckling inte har varit entydlig. Antalet fåglar i den åländska jordbruksmiljön har varit relativt oförändrat eller även något högre än nivåerna som noterades under 2002. Förändringar i antalet kärlväxter var inte heller anmärkningsvärda, dock poängteras att rödlistade arter har minskat i antal samtidigt som arterna som gynnas av höga näringshalter i marken har ökat i antal så väl på åkrar, ängar och på naturbeten. Fjärlarnas art- och individantal visar sig vara något lägre jämfört med 2002 års inventering, främst individantalen för arter som förekommer på ängar och naturbeten. Denna minskning kan dock bero på väderförhållandena under inventeringens perioden, övervintringen året före eller den mänskliga faktorn under inventeringen.

Generellt tyder kartläggningens resultat på att faktorer som leder till igenväxning av naturbeten och förekomsten av växtarter som trivs i miljöer med höga näringshalter bör uppmärksammas. Viktigaste skälen är upphörande av bete och slåtter samt övergödning när näring sprids genom utsköljning eller i gödseln från omgivande områden. Samtidigt är resultaten osäkra på grund av att kartläggningen enbart omfattade två tidpunkter och att tidigare undersökningar saknas som referenspunkt.

Uppskattningsvis flera hundra arter som hör hemma i odlingslandskapet är utrotningshotade på grund av förändringar i jordbruket. Livsmiljötyper i kulturlandskap, till exempel hedar, ängar och buskmarker är hotade enligt Finlands rapport om verkställandet av habitatdirektivet för 2001-2006, och de flesta kulturmarksbiotoper är kritiskt eller starkt hotade enligt Hotbedömningen av Finlands naturtyper (Finlands miljöcentral 2008). Cirka 160 ursprungliga åländska arter har redan utdött, minst 18 av dem har försvunnit under de senaste tio åren.⁹² Detta beror dock inte enbart av jord- och skogsbruket utan även av andra typer av exploatering, till exempel vägar och bebyggelse.

Jordbruket är en viktig del av naturens genetiska mångfald, eftersom den omfattar ett stort antal växtarter och sorter men också några tiotal djurarter och raser med varierande genetik. På Åland förekommer två ursprungsraser vilka båda hör till de nordiska kortsvansade fårraserna, nämligen ålandsfåret och den finska lantrasen. Ålandsfåret är den fårras som historiskt är förknippad med det åländska kulturlandskapet och traditionella hantverket. Den totala populationen uppgår till 1 230 tackor i reproduktion varav merparten numera finns på finska fastlandet, på Åland uppgår antalet till 512 renrasiga tackor. En liten population finns även i Estland. Ålandsfåret har nyligen kommit över gränsen att vara akut utrotningshotat (gränsen går vid 1000 hondjur i reproduktion) men antalet ålandsfår på ursprungsområdet Åland ser inte ut att öka i någon större mån för tillfället.

Även odlingsväxternas vilda släktingar (Crop Wild Relatives = CWR) och lantsorter har kvar en stor genetisk variation som man i växtförädlingsarbete kan använda för att skapa odlingsväxter som är anpassade till t.ex. klimatförändring eller nya krav från konsumenter. Åland är det artrikaste området i Finland när det gäller CWR-växter, vilket är ett mycket stort kapital.

Ålands naturgeografiska förutsättningar i form av ett sprickdalslandskap med stora relativa höjdskillnader; landskapets karaktär av skärgårdsglesbygd kombinerad med en diversifierad markstruktur skapar tillsammans en mångfald olika biotoper inom en begränsad areal vilket i sin tur har utvecklat en hög biodiversitet.

Viktiga åländska naturtyper är bland annat strandängar, kalkfuktängar (*Sesleria*-ängar), hagar och lövängar. Även friska- och torrängar är bland de artrikaste åländska naturtyperna. Lundar och lövängar på Åland är värdefulla även i ett internationellt perspektiv och större arealer kan behöva vårdas och

skyddas. Numera hävdas till exempel endast några lövängar främst på naturreservaten i landskapsregeringens regi. De åländska rikkärren är viktiga även ur ett internationellt naturskyddsperspektiv på grund av det stora antal sällsynta arter av främst mossor, starr- och gräsarter samt orkidéer, som förekommer uteslutande på rikkärr. De flesta av de åländska rikkärren är i dag påverkade av skogsbruk varför det är mycket angeläget att de få kvarvarande rikkärren kan skyddas. Rikkärren är också upptagna i habitatdirektivets bilaga 1 som en livsmiljötyp av gemenskapsintresse vilkens bevarande kräver att särskilda bevarandeområden utses. Några rikkärr är inom Natura 2000 områden och dessutom är alla rikkärr särskilt skyddsvärda biotoper enligt LL (1998:82) om naturvård.

Även andra myr- och våtmarker är viktiga från naturvårdssynpunkt. Myrar och mossar som är helt eller till övervägande delen trädlösa är särskilt skyddsvärda biotoper enligt naturvårdslagen. Skogsbevuxen myr däremot är en prioriterad naturtyp enligt habitatdirektivets bilaga 1, men saknar för närvarande skydd enligt den åländska lagstiftningen.

För närvarande finns 52 naturreservat, vilkas landareal omfattar ca 1,7 procent av landskapets totala landareal. De flesta naturreservaten är små, varför befintliga reservat i mån av möjlighet bör förstöras. Förutom de naturreservat som inrättats med stöd av naturvårdslagen (ÅFS 82/98) finns inom landskapet ett säslyddsområde och 8 fågelskyddsområden inrättade med stöd av jaktlagen (ÅFS 31/85). Därutöver finns i landskapets ägo ett antal ögrupper som i praktiken har funktionen av naturreservat.

Naturbeten och ängar är de viktigaste miljötyperna för bevarande av den biologiska mångfalden i jordbruksmiljön. På Åland finns 5 642 hektar naturbeten (ÅSUB: Statistisk årsbok för 2011). Kompensationsbidrag beviljades år 2011 för 4 651 hektar naturbeten och miljöstödet specialstöd beviljades 1 078 hektar så kallade prioriterade beten. Arealen som beviljats kompensationsbidrag har vuxit med 479 hektar sedan år 2007 medan arealen som beviljats miljöstödet specialstöd har minskat med 90 hektar under samma tidsperiod. Antalet gårdar som erhåller stöd för naturbeten har under samma tidsperiod minskat från 242 år 2007 till 225. Detta innebär att naturbetsarealen som beviljats stöd har ökat från i medeltal 17,16 ha till 20,67 hektar per gård. Troligtvis beror denna ökning delvis på att också impediment och bergspartier numera kan godkännas i naturbetes areal. Samtidigt har värdefulla naturbetsarealer övergetts på gårdar som upphört med djurproduktion. Betena betas av ca 3 600 vuxna nöt, 1 000 ungnöt, 350 hästar och ponnyer och av 12 000 får. Antalet betande djur har varit oförändrat under hela 2000-talet men djuren har koncentrerats till större enheter.

På grund av att landskapet är väldigt mosaikartat finns det i den åländska jordbruksmiljön ett vidsträckt nätverk av diken, av dikesrenar mellan åkrarna, mellan åker och skog och mellan åkrar och körvägar vilka också har en stor betydelse för den biologiska mångfalden. Även om de är artfattigare än de betade naturbetena och ängarna erbjuder de viktiga livsmiljöer för många arter, speciellt för fjärilar som föredrar områden med högre vegetation och häckande fåglar som hittar skydd i den orörda vegetationen.

Bevattnings betydelse för hela jordbruksproduktionen på Åland är rätt marginell. Bevattningen är viktig främst för special- och potatisodlingen och bevattning av övriga grödor är sällan lönsam. I frukt- och bärödling används nästan uteslutande droppbevattning medan det i grönsaks- och potatisodling används vattenspridare. Bevattning används också i en mindre omfattning för bekämpning av frost.

För närvarande finns tillstånd att totalt ta ut över 2 miljoner kubikmeter vatten per år från de åländska sjöarna. Ca en fjärdedel av den totala mängden utgör bevattningsvatten.

Det finns möjlighet att bevattna 2 017 ha åkermark på Åland vilket är 14 procent av den odlade åkerarealen (FOS: Tike, Lantbrukets strukturundersökning, Lantbruksräkningen år 2010). Bevattning är möjlig på 167 gårdar vilket är 30 procent av alla aktiva gårdar. År 2010 använde 108 gårdar bevattning och totalt bevattnades 859 hektar. Över hälften av gårdarna tog bevattningsvatten från en

ytvattenförekomst utanför gården medan 35 procent av gårdarna hade tillgång till ytvatten på den egna gården. Ca 10 procent av gårdarna bevattnade med grundvatten från egen brunn och ca 2 procent använde vatten från kommunalt vattenledningsnät.

Öriket Åland innefattar vidsträckta skärgårdsområden (kustvatten) med utanförliggande öppna havsområden. Formellt sträcker sig kustvattnen från strandlinjen till en sjömil utanför de yttersta skären. Av Finlands totala kustvattenareal tillhör 23 procent Åland. Kustvattnet indelas i inner-, mellan- och ytterskärgård. Dessutom finns 379 sjöar (insjöar) som är större än 0,25 hektar (ha) och ca 1 500 småsjöar och -träsk som är mindre än 0,25 ha. Nio av sjöarna är större än 50 hektar. Sjöarna och kustvattnen omfattar 88 procent av totalarealen. På landarealen, som alltså utgör 12 procent av totalarealen, finns ett stort antal grundvattenvattenområden som varierar i storlek utgående från topografi och berggrund.

En första klassificering av kustvattnet utfördes under 2009 i samarbete med Husö biologiska station. Klassificeringen utfördes med utgångspunkt från klorofyll-a, det vill säga mängden 62 av växtplankton. Denna klassificering har senare uppdaterats och man har då även beaktat mängden näringsämnen i vattnet. Det stora flertalet, 44 av 61 områden (72 procent), har bedömts ha måttlig kvalitet. 13 områden (21 procent) har bedömts ha otillfredsställande kvalitet medan 4 områden (7 procent) belägna allra längst in i innerskärgården har klassats som dåliga. Enligt den senaste uppdaterade klassificeringen finns inga vattenområden som uppnår målsättningen god kvalitet.

Enligt EU:s vattendirektiv (2000/60/EG) ska allt naturligt vatten uppnå en god vattenkvalitet senast år 2015, eller ett senare datum genom undantagsregeln. Ålands landskapsregering har enligt kraven i vattendirektivet utarbetat ett *"Åtgärdsprogram för Ålands kust-, yt- och grundvatten 2009-2015"* som utgör ett strategiskt planeringsverktyg för att uppnå detta mål. Genom EU:s Östersjöstrategi och HELCOM-samarbetet har Östersjöstaterna förbundit sig att skapa en hållbar utveckling av och en minskad belastning på Östersjön.

De åländska vattenområdena belastas via nedfall från luften (främst i samband med nederbörd), vattenströmmar, läckage från bottnar, naturlig avrinning och lokala källor från olika slags mänsklig verksamhet. Vad gäller kustvattnen har inkommande belastning via vattenströmmar mycket stor betydelse i ytterskärgården, men betydelsen avtar successivt ju längre in i skärgården man kommer. I de innersta vikarna har övriga källor, främst olika typer av mänsklig verksamhet, naturlig avrinning (dvs. belastning från annan mark än åkermark) och intern belastning (läckage av ämnen från bottarna) stor betydelse. Alla utsläpp bidrar till belastningen på Östersjön som helhet, även om utsläppens effekter ibland fördröjs genom att de ämnen som släpps ut binds i marker och bottensediment.

Jordbruket på Åland beräknas stå för ca 10 procent av den årliga fosforbelastningen och för ca 37% av den årliga kvävebelastningen som förorsakas av mänsklig verksamhet. Jordbrukets belastning på vattendragen följs upp bland annat med näringsbalanser för kväve och fosfor. Näringsbalanserna indikerar snabbast sådana förändringar i jordbruksmetoderna och användningen av näringsämnen som på längre sikt påverkar jordbrukets belastning på vattendragen. Under programperioden 2007-2013 var kvävebalansen i Finland i medeltal 47,00 kg/ha under en femårsperiod och fosforbalansen 4,1 kg/ha. Det har inte gjorts separata uppföljningar av näringsbalanserna på Åland.

I kvävebalansen förekommer regionala variationer. I områden med enbart växtproduktion har balanserna minskat allra tydligast medan minskningen har varit minst i de områden som domineras av husdjursproduktion och där kvävet i stallgödseln har kraftigt inverkat på balansen. Risken för fosforbelastning påverkas förutom av näringsbalansen även av mängden lättlöslig fosfor i odlingsjorden och av erosionen.

Belastningen från enskilda skiften varierar också stort på basen av jordbruksmarkens egenskaper så som jordart, bördighet och lutning samt av markanvändning så som bearbetningsmetod, odlad växt och gödsling. Också jordbruksmarkens kulturtillstånd påverkar belastningspotentialen efter som en god vattenhushållning och en fungerande markstruktur gör det möjligt för odlingsväxterna att uppta näringsämnen.

Över 90 procent av jordbrukets årliga näringsbelastning sker utanför växtperioden. Med erosionshämmande åtgärder har man kunnat minska bortförslin av sådan fosfor som frigörs ur erosionsmaterial. Förändringar i bearbetningsmetoderna och i andelen vinterbevuxen mark har påverkat direkt den belastning som sker från åkermark. År 2012 var 6 868 ha eller 49 av åkermarken på Åland i vall medan vallens andel av den totala odlade arealen var 24 procent år 1995 och 40 procent år 2005.

Enligt det så kallade nitratdirektivet (rådets direktiv 91/676/EEG om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket) ska halterna av nitrat i grundvatten inte överstiga 50 mg/liter. Åland saknar stora industrier och stora jordbruk och halterna av nitrat i sjöar och grundvatten är generellt låga eller mycket låga. I ingen av Ålands grundvattentäkter har det uppmätts nitrathalter över 50 mg/liter.

Det upptäcks sällan rester av bekämpningsmedel i vattendragen. Användningen av bekämpningsmedel har anpassats till konstaterade behov, sprututrustningen och -tekniken har förbättrats och man har övergått till användningen av så kallat lågdospreparat. Under 2000-talet har försäljningen av bekämpningsmedel i Finland dock ökat något. Den årliga förbrukningen har de senaste åren varit 0,7 kg/ha medan den var 0,5 kg/ha under perioden 1995-2000. Det görs ingen separat uppföljning av sådana bekämpningsmedel på Åland men den ökande vallarealen och arealen med ekologisk produktion i kombination med den minskande arealen med specialgrödor torde innebära att arealen som behandlas med bekämpningsmedel på Åland har minskat.

Dessutom har jordbrukets miljöstöd bidragit till att bekämpningsmedel används på ett hållbart sätt. I enlighet med villkoren för miljöstödet behandlas inte dikes- och vägrenar med bekämpningsmedel och längs utfallasdiken och vattendrag lämnas 1-3 meter breda skyddsremсор som inte får behandlas med bekämpningsmedel. Miljöstödet omfattar flera frivilliga åtgärder vars syfte är att minska och behovsanpassa användningen av bekämpningsmedel i specialodlingarna. Intresset för åtgärderna har varit stort och år 2011 omfattades 260 ha eller 93 procent av arealen som odlas med frukt- och bär av någon av dessa åtgärder.

Från och med år 2014 träder "Handlingsprogramet för en hållbar användning av växtskyddsmedel på Åland i kraft". Handlingsprogramet grundar sig på direktiv (2009/128/EG)[18] vars mål är att minska sådana negativa konsekvenser som användningen av växtskyddsmedel innebär för människors hälsa och miljö samt att uppmuntra utvecklingen och införandet av integrerat växtskydd och alternativa odlingsmetoder, arbetsformer och tekniker och att minska beroendet av kemiska växtskyddsmedel.

Halten av organisk substans i marken är viktig för åkrarnas kulturtillstånd.

Gjorda studier indikerar dock på att halten av organisk substans i åkerjorden minskar. Enligt MTT:s långtidsuppföljning under åren 1974–2009 sjönk halten av organiskt kol med 0,4% per år i mineraljordar och med 0,2-0,3 % i organogena jordar. Minskningen innebär utsläpp dikväveoxid från marken till atmosfären.

Odlingsmetoderna påverkar mängden organiskt material i marken. Den negativa utvecklingen beror på att jordbruksproduktionen har blivit ensidigare och växtföljden, speciellt på de arealer som odlas med specialgrödor, har blivit sämre.

Erosionen som förorsakas av vattenavrinning från åkermark är i Finland i genomsnitt 600 kg/ha/år. Mängden påverkas särskilt av fältlutningen, bearbetningstidpunkten och bearbetningens intensitet, förekomsten av växttäckning samt växt- och jordarten. Allra minst är erosionen på plana åkrar som är täckta av vallväxtlighet (100 kg/ha årligen) och allra störst på branta höstplöjda åkrar (3000 kg/ha årligen). Grova mineraljordar och lerjordar är speciellt utsatta för erosion. Avrinningen som förorsakas av snösmältning och hösten rikliga regn transporterar bort näring i eroderade jordpartiklar till vattendrag både genom ytavrinning och genom avrinning i täckdiken.

Åkermarken på Åland bedöms dock vara mindre erosionskänslig på grund av att åkrarna är relativt plana med endast små höjdskillnader varvid lutningen moten vattendragen är liten. De grova mineraljordarna är särskilt erosionsbenägna men också lerjordarna har konstaterats vara erosionskänsliga.

Vinden förorsakar ingen märkbar erosion på Åland eftersom en stor del av landarealen är ständigt täckt av växtlighet och åkrarnas andel av landarealen är liten.

Det åländska förslaget till Natura 2000 program fastslogs av EU år 2005. Programmet innefattar i dag totalt 91 områden med 3 472 ha land och ca 35 000 ha vatten, ca 2 procent av landarealen. Detta är tämligen blygsamt, eftersom i nom EU ingår 17,5 procent av landarealen i Natura 2000 programmet. Enligt habitatdirektivet ska man senast sex år efter att EU har godkänt ett område i Natura-programmet inrätta det som ett särskilt bevarandeområde (Natura2000 område) - alltså senast 2011. Hittills (2012) har man dock på Åland inrättat endast 58 av de tilltänkta Natura 2000-områden. Ett trettiotal områden återstår att inrättats, därtill skall ytterligare delar av redan inrättade områden kompletteras. Av dessa är 76 SCI-områden (särskilda bevarandeområden enligt habitatdirektivet) och 11 SPA-områden (särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet), 8 av dessa områden är såväl SCI- som SPA-områden. Natura2000 områden skyddas vanligtvis genom att inrätta de som naturreservat.

Inom det åländska Natura 2000-programmet återfinns endast blygsamma arealer odlingsmark men däremot en del naturbetesmark. Natura 2000-programmet har inte några speciella regleringar gällande odlingen på den åkermark som innefattas av Natura 2000-programmet och deras största betydelse som delar i naturreservat är landskapsvårdsmässiga skäl. Eftersom områdena är så små har myndigheterna inte ansett det nödvändigt att formulera specifika kriterier gällande odlingen på områdena.

Gamla skogar i natur- eller nära naturtillstånd är sällsynta på Åland och förekommer i dag endast som små områden i ekonomiskog. Ändå är just gammelskogar viktiga för den biologiska mångfalden, eftersom de erbjuder livsmiljöer för ett stort antal däggdjur, fåglar, insekter, kärlväxter, mossor och lavar. Många arter kräver mycket specifika förhållanden och kan inte existera till exempel utan fallvirke och murket trä vilket kräver lång kontinuitet för att utvecklas. Det är viktigt att regelverket både i skogs- och jordbruket möjliggör och främjar skyddet av gammelskogar.

[1] Större än 0,25 Hektar

[2] ÅSUB 2011; *Statistisk årsbok 2011*; s 235

[3] Om inte sjökabel krävs från telestationen till abonnenten

[4] ÅSUB 2009:9; *Ålänningsars tv och radiotittarvanor*; Fellman, Kinnunen och Rundberg

[5] ÅSUB 2011; *Statistisk årsbok för Åland 2011*.

[6] Förutom år 1985 då befolkningen minskade med 4 personer

[7] inklusive korrigering blev förändringen 340 personer

[8] Födelsenettet: Skillnaden mellan födda och avlidna,

[9] ÅSUB Statistik 2012:4; *Befolkningen*; Häggblom, Lindqvist och Olofsson

[10] ÅSUB 2011; *Statistisk Årsbok 2011*

[11] ÅSUB 2012:3; *Utvärderarnas rapport 2011, Landsbygdsutvecklingsprogram för landskapet Åland perioden 2007-2013*; Fellman, Rundberg

[12] Matilda, *Lantbruksstatik 2012*

[13] Statistisk årsbok Sveriges jordbruk 2012

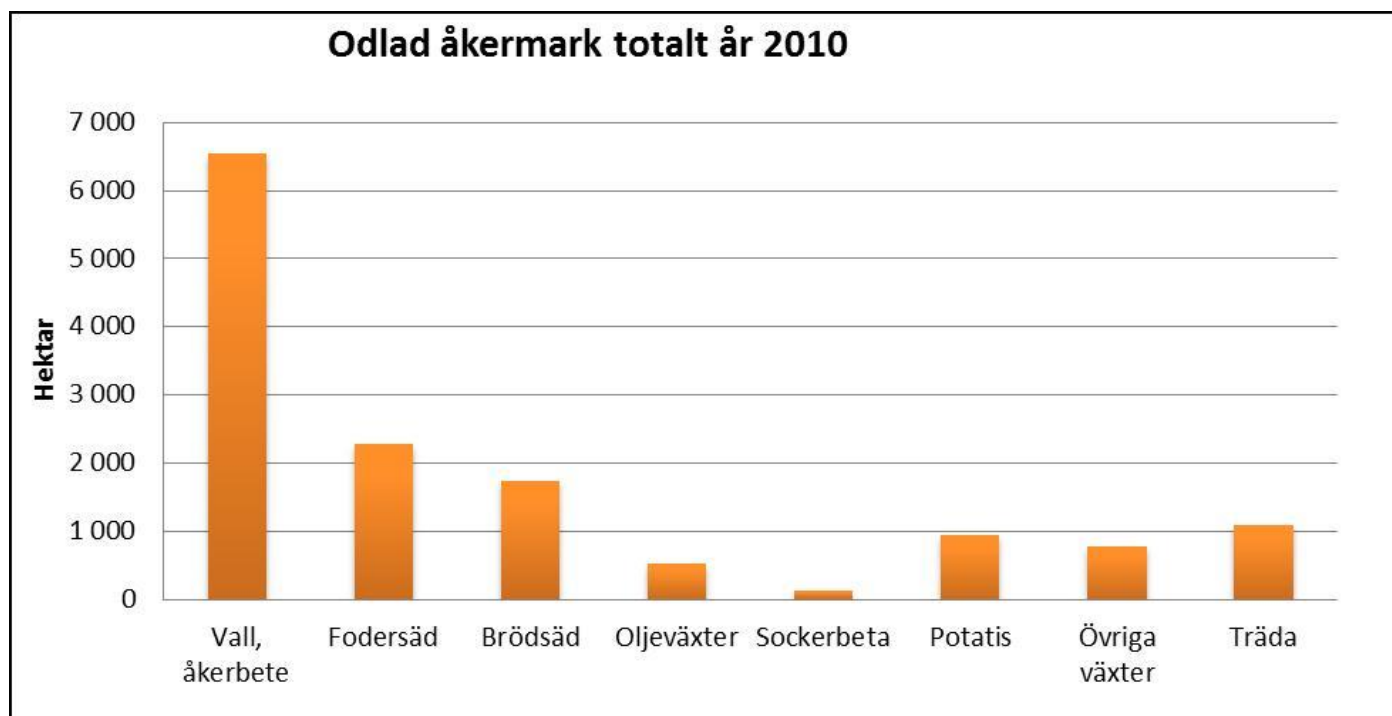
[14] Sammanfattande rapport framsteg. S16

[15] ÅSUB 2012:3; *Utvärderarnas rapport 2011, Landsbygdsutvecklingsprogram för landskapet Åland perioden 2007-2013*; Fellman, Rundberg

[16] ÅSUB 2012:1; *Konjunkturläget våren 2012*; Fellman, Kinnunen och Palmer

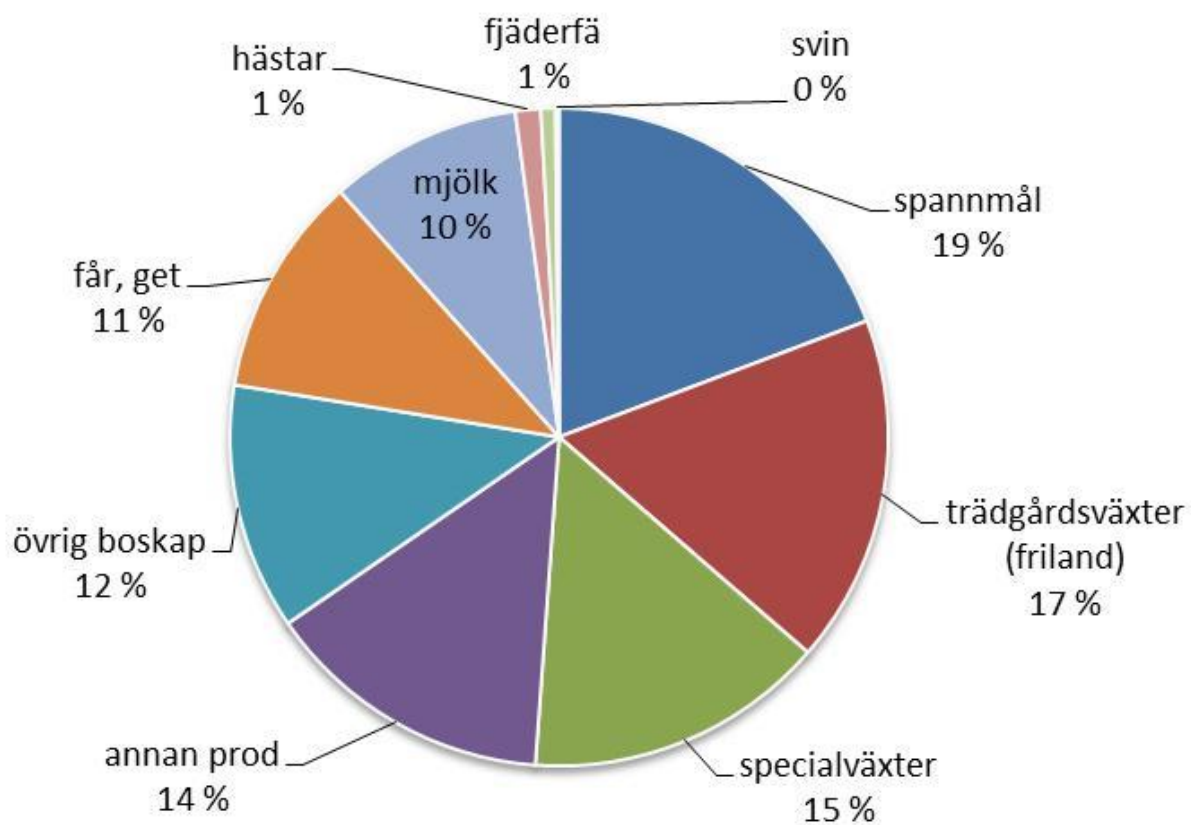
[17] ÅSUB; *Statistisk Årsbok 2011*

[18] Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/128/EG om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder för att uppnå en hållbar användning av bekämpningsmedel.

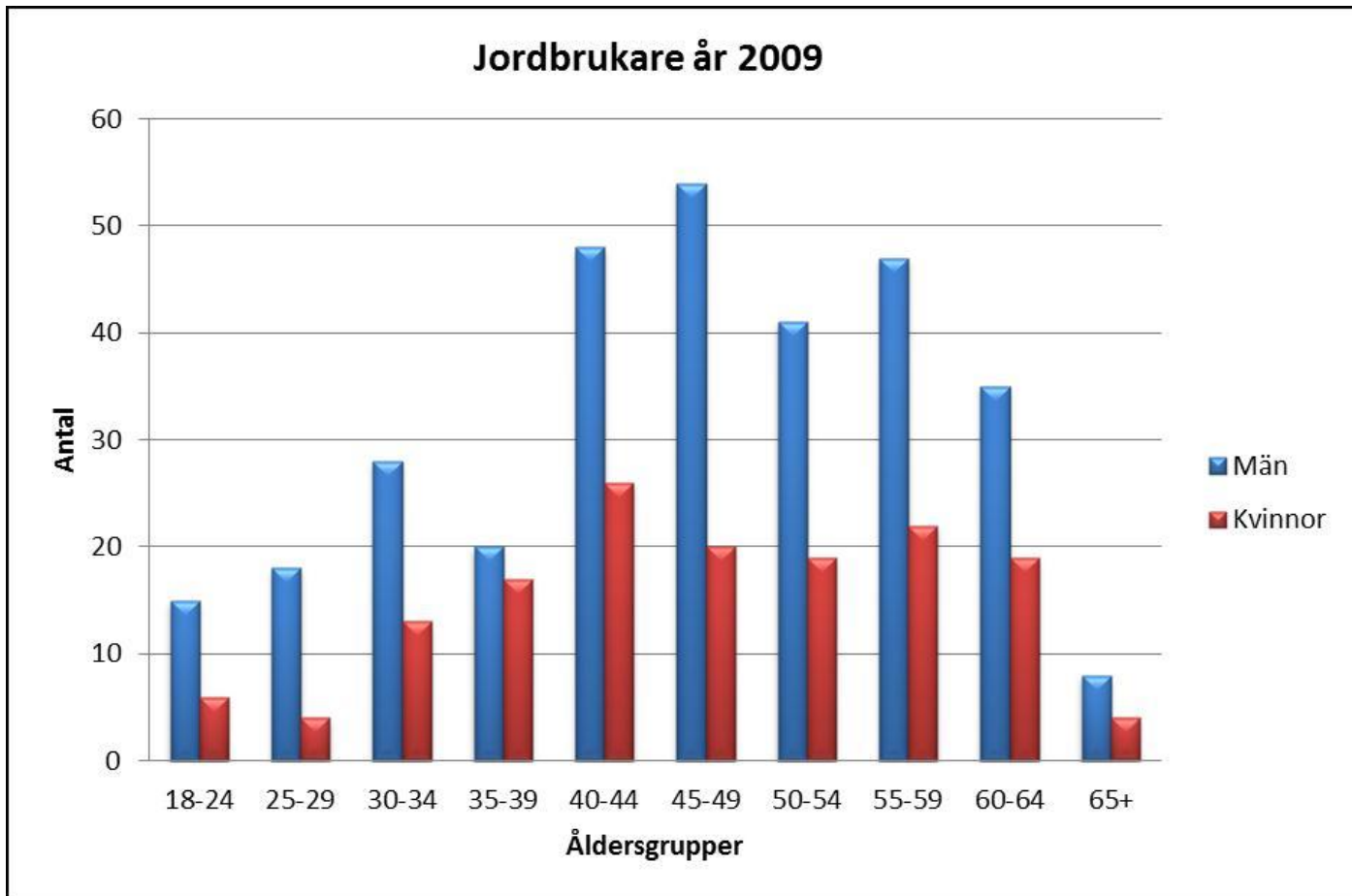

Figur 3

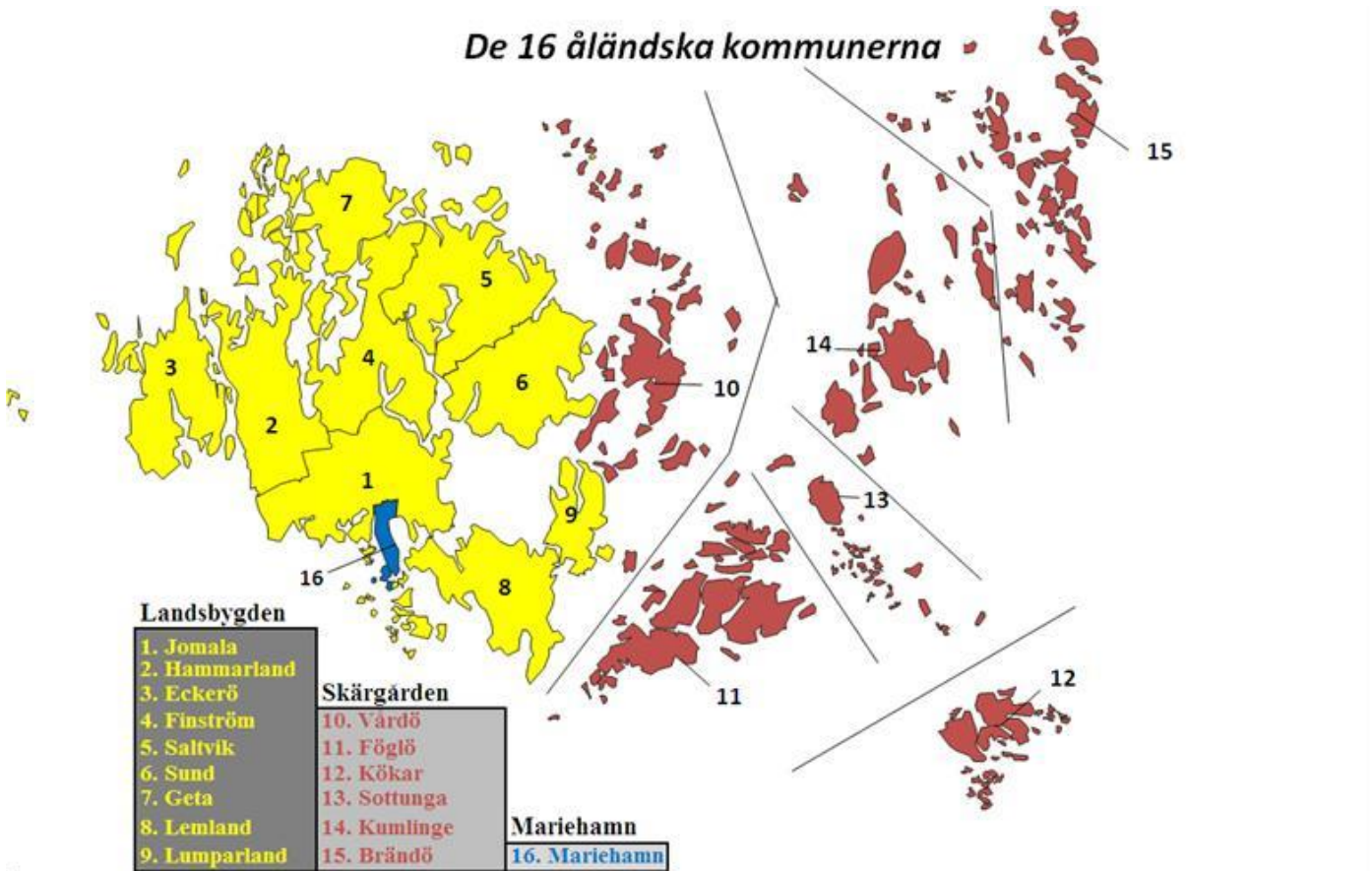
Andelen gårdar 2010

Figur 2

Figur 4

Figur 1